

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 45:

Forslag til folketingsbeslutning om straf for seksuelt misbrug af børn i udlandet.

Af Bertel Haarder (V) og Helge Adam Møller (KF) m.fl.
 (Fremsat 29/10 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Seksuelle forbrydelser mod børn er strafbare i Danmark, og der bliver straffet. Det vil også ske, hvis forbrydelsen er begået f.eks. i Thailand og der er tilstrækkelige beviser; det er der konkrete eksempler på. Det er bl.a. også derfor, vi har en nordisk forbindelsesofficer, der beskæftiger sig med seksuelt misbrug af børn i udlandet.

Danmarks holdning til dette felt, hvor alle er imod dette misbrug af børn, kommer bl.a. også frem ved, at Danmark som et af de første lande har indført forbud mod besiddelse af børneporografi.

Foregår der seksuelt misbrug af børn i udlandet, og er det strafbart dér – hvilket det er praktisk talt over hele verden – så straffes forholdet også i Danmark. Der gælder altså et princip om dobbelt strafbarhed, således at det er en forudsætning for at straffe her i landet, at misbruget også er strafbart i det land, hvor det er foregået. Det er dette princip, V og K ønsker ændret.

Princippet om dobbelt strafbarhed følger af straffelovens § 7 og er et grundlæggende princip i dansk strafferet, som kun fraviges i særlige tilfælde, og er et princip, der også gælder i mange andre lande. Og vi kan faktisk også i Danmark have en interesse i, at andre lande har et princip om dobbelt strafbarhed, da det ellers ville kunne betyde, at handlinger, som vi i Danmark anser for helt lovlige, f.eks. politiske tilkendegivelser eller handlinger, ville kunne straffes, hvis en person rejste til udlandet.

Jeg har nævnt politiske tilkendegivelser som et eksempel. Man kunne også nævne homoseksuelle forhold, som vi i Danmark ikke anser for ulovlige, men som ville kunne straffes i andre lande, hvis man ikke havde dette princip.

Princippet går ud på, at man i almindelighed ikke bør straffe en person for en handling, som er lovlig i det land, hvor handlingen finder sted.

Man skal selvfølgelig ikke bare holde fast i gamle principper, hvis tiden er løbet fra dem, men man skal, hvis man vil fravige et princip som dobbelt strafbarhed, være grundig i sine overvejelser og sikker på, at det vil have en positiv virkning at ændre det.

Seksuelforbrydelser over for børn er et område, hvor det er naturligt at se på, om der kan være behov for at gøre en undtagelse fra den almindelige regel om dobbelt strafbarhed. Men det er dog et spørgsmål, om der er stater, hvor seksuelt misbrug af børn ikke er strafbart – jeg kan ikke nævne et eksempel, men det kan være, at der er nogen, der kan – og hvor vi af den grund ikke kan straffe i Danmark.

Det følger f.eks. af FN's børnekonvention – som mig bekendt er tiltrådt af mere end 185 stater – at deltagerne skal sikre børn mod alle former for seksuelt misbrug. Og overholdelse af FN's børnekonvention overvåges af en komité under FN, der løbende følger forholdene i de enkelte lande. Regeringen lægger meget vægt på dette internationale samarbejde.

Verdenskongressen i Stockholm i august i år om seksuel udnyttelse af børn var et vigtigt led i dette arbejde. Det er rigtigt, som det bliver oplyst i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at man på kongressen vedtog en række erklæringer og en handlingsplan og også den anbefaling, som citeres i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Justitsministeriet forstår ikke teksten fra Stockholm på samme måde, som den er nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget, nemlig som en opfordring til at opgive kravet om

dobbelt strafbarhed, men som en opfordring til at skabe hjemmel for at straffe egne statsborgeres handlinger i udlandet, også når de begår seksuel kriminalitet, og sådan en hjemmel har vi i Danmark, hvor vi også retsforfølger personer, der begår seksuelt misbrug i udlandet. Denne forskel i forståelsen af teksten er selvfølgelig ikke afgørende, men jeg vil godt pege på den.

Desuden arbejdes der i fortsættelse af den netop afholdte konference i EU for tiden på en fælles aktion mod handel med kvinder og seksuel udnyttelse af børn. Danmark deltager aktivt i disse forhandlinger for at få et godt resultat. I forbindelse med arbejdet i EU er det oplyst for mig, at bl.a. lande som Sverige, England, Holland, Spanien og Tyskland – sammen med Danmark – hidtil ikke har set et behov for at fravige princippet om dobbelt strafbarhed.

Herudover har FN's Menneskerettighedskommission udpeget en særlig rapportør om salg af børn og børneprostitution m.v.; en rapportør, som Danmark støtter økonomisk. Denne rapportør afleverede i slutningen af 1994 en rapport med en beskrivelse af problemets omfang og forslag til indsats på området. I FN's Menneskerettighedskommission arbejdes der i øvrigt for tiden på et udkast til en protokol til FN's børnekonvention vedrørende salg af børn, børneprostitution m.v.

Der er altså heldigvis meget stor aktivitet på dette område i international sammenhæng. Det synes jeg er vigtigt. Det er jo også på den måde, vi kan bidrage til at påvirke de lande, som i dag ikke gør nok for at forhindre seksuel udnyttelse af børn. Det er også derfor, at udviklingsministeren over for Folketinget har understreget, at dette aspekt indgår i den danske vurdering af udviklingsbistand til disse lande. Udviklingsministeren arbejder altså konkret med disse spørgsmål i sit arbejde.

Danmark vil fortsat arbejde i FN, i EU og i andre fora og vil også være parat til at tage spørgsmålet om kravet om dobbelt strafbarhed op til fornyet overvejelse, hvis det vil have en god virkning at ophæve det. Det kan man jo så tage en alvorlig drøftelse af i udvalget, men jeg vil gerne sige, at jeg tror ikke, der er nogen i dette Folketing, som ikke ønsker at bekæmpe seksuelt misbrug af børn, og jeg så nødigt, at debatten blev til en debat om, hvorvidt man ville eller ikke ville. Jeg tror, at alle i dette Folketing ønsker de bedst mulige resultater af dette arbejde.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Blot et par opklarende spørgsmål til brug for den videre debat: Er det ikke rigtigt, at de fleste andre lande gerne ville gå videre end Danmark i denne sag, og at Danmark sammen med nogle få lande blokerer for, at kommissær Anita Gradin kan få opfyldt sine ønsker om, at Stockholmkonferencens anbefalinger kan blive ført ud i livet? Er det ikke rigtigt, at Danmark er ét af få lande, som bremser for, at man går dette skridt videre? Og hvad er begrundelsen for det? Har de andre lande misforstået det hele? Har kommissær Anita Gradin, for hvem dette er en hjertesag, misforstået det hele? Er det kun Justitsministeriet og justitsministeren, som har fattet disse ting?

Jeg har jo ikke rejst sagen for sjov, men fordi jeg allerede i februar måned fik henvendelser – det ved justitsministeren – og fordi den har kørt og kørt også i internationale fora. Så jeg synes godt, at vi kunne have fået en lidt mere grundig beskrivelse af, hvorfor Danmark i denne sag sammen med et par andre lande tager særstandpunkt.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Seksuelt misbrug af børn er strafbart i Danmark, og vi straffer for det. Hvis det begås af danskere i udlandet, så straffer vi også for det. Det er der konkrete eksempler på. Vi arbejder aktivt for at finde de bedste midler til at komme dette her til livs. Det, der bør være diskussionen, er: Hvad er de bedste midler til at komme det til livs? Danmark har ikke blokeret for noget. Danmark har heller ikke ligesom en lang række andre lande set et behov for det her, men der har ikke været en blokering af det, og forhandlingerne er i øvrigt slet ikke slut.

Det, det drejer sig om, er jo at bekæmpe seksuelt misbrug af børn, og dér har Danmark været aktivt foran, eksempelvis også foran de andre nordiske lande. Derfor har vi også besluttet at udsende politiofficerer til Thailand for at hjælpe i bekæmpelsen af det her, og det synes jeg vi skal stå sammen om.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg synes, at det kneb med at svare. Har jeg ikke ret i, at Anita Gradin, kommissæren, gerne ville gå videre, og at de fleste andre lande gerne ville gå videre? Ja eller nej.

Holger Graversen (S):

Indledningsvis vil jeg godt sige, at jeg finder det lidt unanstændigt, hvis nogen prøver at give udtryk for, at nogle ikke skulle være lige så interesseret i at bekæmpe det her modbydelige misbrug som andre.

Der er ingen, der synes, at det skal være straf-frit at misbruge børn seksuelt, uanset hvor i verden det foregår. Vi straffer det naturligvis i Danmark, og reelt kan vi også straffe danskere, der begår disse modbydelige handlinger andre steder på jorden, hvis blot vi kan få beviserne frem.

Det skal ikke lykkes nogen partier, heller ikke V og K, at så tvivl om Socialdemokratiets afsky for seksuelt misbrug af børn, og vi er positivt indstillet over for Venstres og De Konservatives ønsker – sådan opfatter jeg dem – om en skærpet indsats mod sexturisme og specielt det forkastelige og svinske misbrug af børn.

Seksuelt misbrug af børn er et stort problem i store dele af verden, men specielt i Sydøstasien, hvor FN skønner, at omkring 1 million børn under 18 år udnyttes seksuelt.

Også i Danmark skal vi bruge alle midler for at bekæmpe denne beskidte kriminalitet, og derfor vil vi da også se på Venstres og De Konservatives forslag, for uanset hvor ringe en virkning det ville have, så kan man ikke se bort fra en god signalværdi. Man kan hævde, at vi burde have gennemført forslaget for længst, og det havde den tidligere VK-regering vel også gjort, hvis det var helt uden problemer; men alt det har ministeren så udmærket redegjort for.

Vi mener, at det vigtigste våben i kampen mod misbrug af børn er oplysning om problemet og en mere intens videreførelse af det gode samarbejde herom både i FN og i EU samt det direkte samarbejde mellem Danmark og de pågældende sexturistlande.

Bekæmpelsen af det forkastelige misbrug af børn øges heldigvis næsten fra dag til dag. I Danidas programmer bliver bekæmpelsen mere og mere integreret, ligeså i UNICEF's hjælpeprogrammer. Der holdes topmøder om emnet, om problemet, og Europa-Kommissionen og Parlamentet følger op med handlingsplaner; det er fint.

Noget utrolig positivt er det også, at FN's børnekonvention nu er underskrevet af næsten alle jordens lande; der er i øjeblikket 187, som har skrevet under, så der er ikke ret mange tilbage. I konventionens artikel 34 og 35 forpligter det enkelte land sig til at beskytte børn mod

seksuel udnyttelse, handel og bortførelse, og FN har som omtalt nedsat en komité, der løbende skal kontrollere, om konventionen overholdes.

Socialdemokratiet mener derfor, at vi skal bevare vort nuværende princip om dobbelt strafbarhed generelt, men vil alligevel gerne bede ministeren se nærmere på muligheden af at forlade princippet på dette specielle område.

Bendt Bendtsen (KF):

Som det fremgår af debatten, er vi vel alle enige om, at det, der foregår i visse østasiatiske lande, er umenneskeligt, hvor børn ned til 10-års-alderen misbruges seksuelt. Det kan kun beskrives som usselt, umenneskeligt og uværdigt, og der er heller ingen tvivl om, at disse børn ødelægges for resten af livet.

Vi har hørt nogle af forklaringerne i dag. Justitsministeren er kommet med nogle forklaringer, men jeg må nok sige, at der rejser sig nogle spørgsmål, som vi ikke har fået svar på, men det kan så være, at det lykkes hen ad vejen.

Jeg vil nok sige, at vi, der kommer fra det rige Vesten, har en del af skylden, når enkelte mennesker rejser til eksotiske lande som sexturister, og det mener vi fra konservativ side vi må have stoppet.

Børnene misbruges visse steder derude, og det her beslutningsforslag giver så mulighed for, at ligegyldig hvordan lovgivningen ser ud på det pågældende sted, så kan vi straffe de pågældende elementer for det. Desværre tænker nogle mennesker og andre personer derude på en hurtig gevinst, og derfor kan man ikke blot kun henstille til disse lande; vi må også have nogle værktøjer til at straffe de mennesker, der rejser ud og misbruger de her børn.

Det er derfor, vi er tvunget til at gøre noget, og vi vil stå fast på fra konservativ side, at vi ønsker at kriminalisere de danskere, der tager af sted for bevidst at misbruge børn til deres seksuelle perversiteter. Hvis vi alle sammen er enige om, at det er forkert, så kan jeg ikke se, hvorfor vi ikke skal gøre det forkert ved også at få det anført i vores straffelov.

Jeg skal selvfølgelig også kommentere juraen, for den må vi jo ikke glemme, selv om det egentlig er børneskæbner, vi står og diskuterer i dag også. Vi har altid haft det princip, at man kun kan straffe for det, der forbudt her i landet, altså på gerningsstedet. Den danske straffelov kan og skal selvfølgelig også som udgangspunkt kun gælde for Danmark, men lad os tænke lidt over, hvad det egentlig er for en historisk baggrund, vi har bag ved det her princip.

I gamle dage var mobiliteten jo en by i Rusland, og man levede – blev født, gift og begravet – i den samme landsby. Derfor havde man én lov, som skulle gælde for Jylland, én for Sjælland og én for Skåne, hver med deres små forskelle. Senere blev det til en lov for et samlet rige. I takt med internationaliseringen bliver vi med andre ord nødt til at tilpasse vores lovgivning.

Dette er et beslutningsforslag, som faktisk går ind og giver udtryk for det her. Det er jo ikke noget tilfælde, at man har haft emnet oppe på verdenskongressen i Stockholm i august, som også ministeren har nævnt, og EU har taget sig af emnet med henstilling om at kriminalisere disse aktiviteter. Det er faktisk derfor, vi står med forslaget her i dag.

Når vi lever i et internationalt retssamfund, så må vores retsregler også afspejle det. Vi skal selvfølgelig tænke os om og sørge for, at retssikkerheden ikke bliver sat over styr. Der skal være strenge krav til bevis, som der altid vil være i sådanne sager. Men disse tekniske problemer mener vi i Det Konservative Folkeparti kan løses, eller rettere sagt de skal løses, sådan at vi snart – helst så snart som muligt – kan komme disse uhyrlige rejser med børnesex til livs.

Børn skal beskyttes, uanset hvor de bor. Derfor anmoder vi Folketinget om at være positive over for det her beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu har jeg studeret bemærkningerne til forslaget meget grundigt. De er jo ikke så lange, så det var en relativt overkommelig opgave.

Dér fandt jeg ikke svaret på, hvad det er for nogle lande, der er tale om, hvor man tillader seksuelt misbrug af børn. Det er mere for ligesom at få en forståelse for problemets omfang og måske også kunne gøre sig nogle overvejelser om andre muligheder.

Så var det ikke muligt, at hr. Bendt Bendtsen kunne fortælle os, hvor mange lande det præcis er, det handler om, og hvilke?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har et par spørgsmål til forslagsstillerne, for jeg synes, deres bemærkninger til forslaget er meget tynde i det.

Der er et citat fra verdenskongressen om seksuel udnyttelse af børn i Stockholm, og så skriver man længere nede: Det siges altså klart, at

man skal kunne straffe i hjemlande for forbrydelser begået i udlandet uden hensyn til, om gerningen er forbudt i det land, hvor gerningen begås. Hvor er der belæg for at sige det med citat – det citat, som man anvender fra verdenskongressen?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg blev faktisk forvirret på et relativt højt niveau af hr. Bendt Bendtsens tale.

Er det hr. Bendt Bendtsens opfattelse, at det f.eks. ikke er strafbart at have seksuelt samkvem med børn i Thailand, hvis det kan dokumenteres, når man kommer tilbage? Det var jo helt klart det, justitsministeren gav udtryk for, så jeg står helt uforstående over for hr. Bendt Bendtsens indlæg.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Det, som jeg er bekendt med på nuværende tidspunkt, er, at det ikke er strafbart at have seksuelt samkvem med mindre børn i Nepal, og der kan også være andre steder derude, hvor de ikke har et retssamfund, som vi har.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg var uden svar på mit spørgsmål, hr. Bendt Bendtsen. Jeg går ud fra, hr. Bendt Bendtsen er ordfører for forslagsstillerne og derfor kan forklare, hvorpå de bygger det udsagn, at Stockholmkonferencen anbefaler, at man forlader det dobbelte strafbarhedsprincip.

Og nu da jeg er på talerstolen, vil jeg også godt bede om en forklaring på, hvad Europa-Parlamentet – det er muligt, der er andre blandt forslagsstillerne, der skal komme ind på det – har gjort for at tage fat på det nære problem, som om noget vedkommer Europa-Parlamentet, at man i Belgien i den grad har været lemfældige med at fastholde de strafferetlige principper og regler, man har i loven.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår, at denne her debat er blevet stablet på benene, fordi forslagsstillerne har viden om ét land, Nepal, hvor denne her lovgivning i Danmark kunne få nogen relevans.

Så vil jeg bare spørge: Har forslagsstillerne overhovedet ikke overvejet nogle andre forslag til, hvordan man kunne løse problemet, f.eks.

ved at forsøge at presse Nepal til at ændre sin lovgivning? Har det overhovedet ikke strejft forslagsstillernes hoveder?

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg tror, justitsministeren har ret i, at mindst 90 pct. af landene har kriminaliseret seksuelt misbrug af børn. Det har jeg hørt justitsministeren sige ved en eller anden lejlighed, og det er jeg sikker på han har ret i, men der er altså områder tilbage, hvor man frit kan drive denne trafik og denne form for alfonseri.

Og når nu både Europa-Parlamentet gentagne gange og EU-kommissæren med opbakning i Stockholmkonferencen beder os om, at vi skærper lovgivningen på dette punkt, så kan jeg ikke forstå, at vi ikke bare gør det sammen med det store flertal af andre lande. Hvad er det, der gør, at Danmark skal være med til at blokere sammen med et lille mindretal af lande? Det kan jeg ikke begribe.

Og jeg kan altså ikke læse Stockholmkonferencens anbefalinger på anden måde, end at det skal være kriminelt at misbruge børn, uanset hvor det foregår, uanset hvor på kloden det foregår, og da det i forvejen jo er kriminelt dér, hvor det er kriminelt, så giver denne anbefaling kun mening, hvis man tænker på de steder, hvor det endnu ikke er kriminelt.

Derfor ville det være så dejligt, hvis justitsministeren ville komme op og svare på det spørgsmål, jeg ikke fik svar på, nemlig: Er det ikke rigtigt, at EU-kommissær Anita Gradin ville gå dette skridt videre sammen med flertallet af lande, og at Danmark hører til de få lande, der blokerer? Har jeg ikke ret i det?

Og hvis det er rigtigt, så vil jeg godt bede justitsministeren være lidt mere hjælpsom med hensyn til at beskrive denne problematik, som justitsministeren har haft meget lang tid til at forberede.

(Kort bemærkning).

Jonna Grønver (V):

Jeg vil sige, at Europarådet den 25. september vedtog en resolution, hvori der står under punkt 12, at rådet opfordrer medlemsstaterne til at videreudvikle straffemetoder på nationalt plan og, står der så, inkludere i deres kriminallov princippet om eksterritorial – dvs. uden for landet – retsforfølgning og domfældelse for lovovertrædelser.

Og i den forbindelse mener jeg, at det gælder de lande, som ikke har underskrevet børnekonventionen, hvor det altså ikke er forbudt, medmindre man har lavet egne love om det.

Formanden:

Så er det hr. Holger Graversen og fru Pia Kjærsgaard. Og så vil jeg i øvrigt lige gøre opmærksom på, at vi jo har den regel, at korte bemærkninger skal henvende sig til den seneste ordfører.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Hr. Bendt Bendtsen nævnte Nepal som et eksempel, som hr. Bendt Bendtsen mente var aktuelt med hensyn til misbrug af børn.

Det er muligt, men jeg kan så roligt sige, at det er tilfældigvis et af vore samarbejdslande igennem Danida, og dér er der i den grad strammet op med hensyn til menneskerettigheder generelt og med hensyn til børn og kvinder specielt, så det er helt oplagt, at det indgår i vores betingelser for at give støtte til Nepal. Og det gør vi, det har vi gjort meget længe. Så det er i hvert fald et problem, vi kan bekæmpe ad den kanal.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er så mange debatter i Folketinget, som drejer sig om mere eller mindre betydningsfulde ting. Det her er måske en lille ting, men jeg synes, den er betydningsfuld, og jeg synes, det vil være af stor værdi, at vi på nuværende tidspunkt får oplyst, hvad det er for lande – altså det er jeg personlig meget interesseret i – der ikke har det her princip. Altså vi hører om ét land, og vi hører om, at 90 pct. af landene overholder det. Der må så være 10 pct. tilbage, der ikke gør det. Der må være nogen, der kan give et svar på – for jeg synes, det er vigtigt – hvilke lande det er, der ikke har det her princip.

Jeg skal så sige, at selvfølgelig støtter Dansk Folkeparti det her forslag, det er klart, for vi synes, der er nogle vigtige principper i det, som helt klart skal følges. Men det her er overgreb mod børn, og det er dybt alvorligt, og er der lande, der ikke overholder de principper, så må det kunne lade sig gøre at få at vide, hvad det er for nogle lande – jeg ved ikke, om det skal være forslagsstillerne eller justitsministeren. Jeg har svært ved at finde ud af det.

Formanden:

Jeg forstod, det var et spørgsmål til hr. Bendt Bendtsen efter reglerne om, at man skal rette det til den tidligere ordfører, men jeg kan ikke se andet, end at vi nu går videre i ordførerrækken til fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Som det også fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, så var der i august 1996 en verdenskonference vedrørende seksuel udnyttelse af børn i Stockholm, og under konferencen kom der fokus på begrebet sexturisme, og fokus på det her problem er i sig selv utrolig vigtigt.

Derfor er det også vigtigt, at der er så mange fra pressen her i dag, for hvis vi bliver ved med hele tiden at sikre, at der er oplysning og fokus på problemet, så kan det jo være, at de mænd, der synes, at det overhovedet kan have nogen som helst interesse, kan begynde at genoverveje, hvad det egentlig er, de overvejer, når de tager på ture.

Og som justitsministeren også oplyste, er der jo her i løbet af de sidste par år taget utrolig mange forskellige initiativer på det internationale område, der rent faktisk har sat skub i udviklingen.

Og formålet med Venstres og De Konservatives forslag er – og jeg har meget svært ved at finde ud af, hvad det i virkeligheden er, Venstre og De Konservative ønsker, men så vidt jeg kan forstå, er det et relativt lille, snævert område, ganske få lande, vi har kun hørt om ét land, der er omfattet, eller som muligvis ikke har tilstrækkeligt med straffebestemmelser, for så vidt angår seksuel udnyttelse af børn, og som Venstre og De Konservative så også fremhæver eksplicit i beslutningsforslaget – derfor, at det, selv om det ikke er strafbart i det pågældende land, altså skal være strafbart her i Danmark.

Jeg vil godt understrege, at vi ønsker i SF, at man skal kunne straffe for sexmisbrug af børn, også hvis det sker i et andet land, fordi det blotte forhold, at det kan lade sig gøre, kan have en utrolig præventiv virkning, men om det er nødvendigt at bryde med princippet om dobbelt strafbarhed, finder vi altså bør undersøges nøje – end det, som Venstre og De Konservative her har lagt op til med det forarbejde, som de har gjort til det her beslutningsforslag.

Vi har derfor fra SF's side tænkt os at bruge udvalgsarbejdet til rent faktisk at få afdækket: Hvad er konsekvenserne af det her beslutningsforslag? Hvad er det for lande? Vil det også få

konsekvenser for lande, der i øvrigt har strafbelagt spørgsmålet om seksuelt misbrug af børn? Det centrale er jo, at vi fra dansk side skal vise vores foragt over for den udnyttelse af børn, der sker på det seksuelle område.

Og vi så også gerne i SF, at man gik skridtet videre og også så på spørgsmålet om børnearbejde; at man også fra Venstres og De Konservatives side i lige så høj grad var ophidset over den udnyttelse af meget, meget grov karakter af børn på arbejdspladserne rundt omkring i de øvrige lande. Det ville være rart, hvis man også kunne se det samme engagement her.

Venstre og De Konservative har taget en lille del af udnyttelsen af børn op, og det skal de ikke have utak for. Men jeg vil sige, at jeg var noget forundret over hr. Bent Bendtsens ordførertale, og det virkede på mig, som om forslagsstillerne alene er kommet i salen med det her for at profilere de pågældende partier, og det er ikke på den måde, vi fra SF's side ønsker det her alvorlige problem løst.

Vi skal under ingen omstændigheder bruge debatten her i dag til at grave grøfter. Det, det handler om, er, at vi i enighed her i Folketinget skal nå frem til en beslutning om, hvordan vi bedst og rigtigst får løst det her problem.

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen jeg vil også undlade at gå ind i spørgsmålet om seksualforbrydelser mod børn i substansen, for det mener jeg, at Folketinget i den grad er enigt om, så det vil stort set være spild af tid at tale om det.

Men jeg vil meget hellere tage fat i det forslag til folketingsbeslutning, der ligger her, for jeg synes, det er et meget dårligt gennearbejdet – det er ikke en gang gennearbejdet – beslutningsforslag. Det er det, man kunne kalde et skøjteforslag, fordi det skøjter hen over problemerne.

Det eneste land, vi indtil nu har kunnet få at vide, der eventuelt kunne komme på tale, er Nepal. Mon ikke mange har den samme erindring som jeg om, at der for nylig har stået noget i pressen om en dansk læge, der var bosiddende i Nepal og var mistænkt for at have seksuel omgængelse med børn? Han blev indkaldt til forhør hos politiet og, så vidt jeg erindrer, også tilbageholdt, indtil man fandt ud af, hvad der fandtes af beviser. Så hvem tør stå op på denne talerstol her og nu og sige, at Nepal ikke har en lovgivning, der forbyder seksuelle overgreb på børn? Ikke engang forslagsstillerne

har undersøgt det på forhånd. Jeg er sikker på, at Justitsministeriet undervejs i udvalgsarbejdet vil blive i stand til at give os svarene, og det synes jeg er én alvorlig mangel ved forslaget.

En anden mangel er citatet fra Stockholmkonferencen. Det har jeg været inde på, men jeg har indtil videre ikke fået svar på det med Europa-Parlamentet. Hvad har Europa-Parlamentet gjort for at tage fat i det nære problem, nemlig Belgien? Det er jo herfra, problemet er opstået i EU-sammenhæng, fordi man havde behov for at flygte bort fra problemerne derhjemme og ud på det store globale plan. Hvorfor er der ingen af forslagsstillerne, der tør stå ved den problemstilling? Og så skal vi stå her og piske os selv med skorpioner og lade, som om den danske lovgivning ikke er tilstrækkelig. Sikke en gang hyklereri.

Så vil jeg spørge ligesom fru Anne Bastrup: Hvad med almindeligt seksuelt misbrug? Hvad med lemlæstelse af børn? Hvis vi ophævede det dobbeltprincip, hvad ville det så betyde for et dansk ægtepar eller måske en dansker, der havde været gift med en udlænding og havde boet i Saudi-Arabien, hvor man har meget strenge regler og har adgang til meget streng korporlig afstraffelse af sine børn? Hvis de kom hjem til Danmark, hvorfor skulle de så ikke straffes for at have tæsket deres børn halvt til døde i Saudi-Arabien? Er det ikke lige så oprørende som den seksualitet, vi her taler om? Det synes jeg, så hvorfor den afgrænsning?

Og så til det sidste, som også er meget, meget besværligt, men som forslaget skøjter totalt hen over: Hvad med aldersgrænser. Fra hvornår taler man ikke længere om børn i seksuel sammenhæng? Er det fra 15 år, som vi har det i Danmark? Skal det samme gælde for heteroseksuelle forhold som for homoseksuelle? Og hvad gør vi, hvis andre lande vil til at lovgive på den måde for vores territorium? Hvis et ungt homoseksuelt par – den ene på 21 og hans ven måske på 17 – kom til Irland, var det så i orden, at de blev sat i fængsel begge to? Eller er det kun i Danmark, vi er så meget bedre end alle de andre, at vi kan sige præcis, at her er det vores lovgivning, der skal gælde?

Det allersidste, jeg skal have med, er Helms-Burton-akten, som jo slet ikke handler om det her, bortset fra at amerikanerne lige pludselig har anvendt det, der hedder eksterritorial retskraft for deres egen lovgivning. Og hvad har vi gjort fra europæisk side? Alt hvad vi overhovedet kunne for at modvirke det. Så altså: Igen en dobbeltmoral, der skriger til himlen.

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, hr. Bjørn Elmquist skyder lidt over målet her, for hvis tilfældet er, at et homoseksuelt par på 21 og 17 år har et seksuelt forhold her i landet, vil der jo ikke være tale om seksuelt misbrug. Så alene af den grund synes jeg, hr. Bjørn Elmquist kører let hen over forslaget.

Nej, forslaget her er såmænd et ganske godt forslag. Verden er blevet mindre, og heldigvis for det. Man kan på mindre end et døgn rejse om på den anden side af jordkloden, og det har sine klare fordele i en række forhold, men det har sandelig også sine ulemper på nogle ganske få punkter. Og det ene af de punkter, hvor der er en ulempe ved, at verden er blevet mindre, er med hensyn til sexturismen.

Men det er jo lidt problematisk – det vil jeg gerne medgive – at lovgive og dømme for forhold, der er begået i udlandet, hvor den pågældende handling er lovlig. Det er lidt problematisk, for vi kan jo bare stikke lidt syd for den dansk-tyske grænse og sige: Hvad så, hvis man har kørt 180 km/t på motorvejen i Tyskland? Det er ulovligt i Danmark, men skal det kunne pådømmes i Danmark, hvis man har gjort det? Skal man også i Danmark kunne dømmes for at have siddet på en café i Amsterdam og røget hash? Det er tilladt dér, men det er ulovligt i Danmark.

Det er et meget problematisk område, man bevæger sig ind på, når man begynder at ville lovgive og straffe for noget, som folk har begået i udlandet, hvor den pågældende handling er lovlig. Det vil også være særdeles problematisk at føre bevis for, at handlingen rent faktisk har fundet sted, og det vil være ganske svært at finde vidner og føre vidnerne til en dansk retssal.

Men når de forbehold er nævnt, skal der ikke være nogen tvivl om, at for Fremskridtspartiets vedkommende er seksuelt misbrug af børn noget så alvorligt og så modbydeligt, at vi er helt enige i, at vi er nødt til her i Folketinget at gøre alt, hvad vi kan for at forhindre det eller i hvert fald få det begrænset til et absolut minimum. Det burde helst helt kunne forhindres, at det sker, og vi er i Fremskridtspartiet enige i, at vi skal bruge alle de værktøjer, vi overhovedet kan, for at nå målet.

En vedtagelse af forslaget vil i sig selv have en god signalværdi, men også en præventiv effekt, og alene af den årsag skal det vedtages. Men det er så også vigtigt, som også andre ordførere har været inde på, at vi ikke bare stopper op her og siger, at nu har vi en lovgivning på

området, og nu kan vi straffe de personer, der laver disse modbydelige handlinger i udlandet. Det er lige så vigtigt, at regeringen i de rigtige internationale fora sørger for at få påvirket de pågældende lande, så vi er sikre på, at dette modbydelige misbrug af børn bliver erklæret ulovligt og strafbart i alle lande i hele verden. Det må regeringen arbejde på i de internationale fora, hvor det kan lade sig gøre at påvirke de pågældende lande.

Men som sagt: Fremskridtspartiet kan godt se problemer i forslaget, men problemerne bliver klart overskygget af den gevinst, en vedtagelse af forslaget vil have, nemlig at det alt andet lige vil have en ganske betydelig præventiv effekt. Så Fremskridtspartiet støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det sidste er jo rigtigt: Kan vi arbejde for, at vi f.eks. i FN-regi kan få overgreb på børn gjort til en del af det, vi kalder forbrydelser mod menneskeheden, ville meget være opnået, og så kunne man via det og en inkorporering i dansk ret begynde at straffe for det. Men det er jo en helt anden historie.

Det, der bringer mig på talerstolen, er at sige til hr. Behnke: Jo, i det eksempel, jeg brugte, vil der i visse lande være tale om et strafbart forhold, for her ligger aldersgrænsen for homoseksuelle forhold med hensyn til, om der er tale om børn eller voksne, helt oppe på 18 og nogle steder endda 21 år. Så i de lande risikerer man en fængselsstraf, hvis landene begyndte at straffe efter deres egne love for noget, der er foregået i Danmark.

Søren Søndergaard (EL):

Det er jo svært at finde de formildende omstændigheder.

Jeg er enig i, at teksten fra Stockholm er fortolket fuldstændig forkert, og jeg er også enig i, at det er fuldstændig uklart, hvad forslagsstillerne mener. For eksempel er der ikke nogen definition af, hvad seksuelt misbrug er, og der er ingen aldersgrænse. Der er lande, hvor aldersgrænsen for seksuel omgang med andre er 14 år, og hvad så med dem, der tager fra Danmark til et sådant land og er sammen med en 14½-årig pige eller en 14½-årig dreng? Skal de så straffes, eller hvad? Det er ikke defineret, det er ikke afklaret. Der er ingen ideer om en afklaring.

Der er heller ikke nogen ideer om, hvor langt tilbage man skal retsforfølge, og om man skal retsforfølge personer, der kommer fra det pågældende land og flytter til Danmark. Der er heller ingen overvejelser om bevisbyrden. Det ville selvfølgelig være en meget interessant sag at skulle føre bevis for et eller andet, der er foregået i Nepal, men som angiveligt skulle være lovligt i Nepal, så man altså ikke kan påregne, at politiet i Nepal vil hjælpe med at opklare forbrydelsen. Men måske er det her et af de selvopfølgende forslag, hvor det næste forslag allerede er i støbeskeen, nemlig om flere bevillinger til politiet, så politiet kan udstationere folk i Nepal for at holde øje med, hvorvidt danske turister gør det ene eller det andet.

Alle de uklarheder skal ses i forhold til, at der ikke er nogen klarhed over, hvor stort problemet er. Man mener, at der måske er tale om Nepal, måske er der tale om et andet land, og der er ikke nogen overvejelser om, hvordan forslaget rent faktisk vil hjælpe. Jeg går ud fra, at forslagsstillerne er enige i, at hvis det virkelig er tilfældet, at man i Nepal accepterer seksuelt misbrug af mindreårige børn, er det ikke bare fra danske mænd, man accepterer det. Så er det et udtryk for den stilling, børnene har i det pågældende samfund, og så er det et langt større problem end blot at gøre noget for at forhindre eller sætte en stopper for, at nogle danske mænd tager til Nepal.

Det var derfor, jeg spurgte, om man ikke havde overvejet et alternativ. Det spørgsmål fik jeg ikke noget svar på, og jeg kan ikke forstå hvorfor, for her vil Enhedslisten da gerne være med. Hvis det handler om, hvis det, forslagsstillerne ønsker, er, at vi her i Folketinget skal diskutere, hvad vi kan gøre for at overtale eller tvinge Nepal til at acceptere børnekonventionens regler og lave en lovgivning, der medfører, at børn ikke bliver misbrugt seksuelt og på anden måde, er Enhedslisten med. Det vil vi godt diskutere, det er helt klart. Men skal vi så ikke lægge forslaget her til side, så vi kan tage den reelle diskussion?

Så er jeg i øvrigt fuldstændig enig med hr. Bjørn Elmquist i, at den drivende kraft i den kampagne, der foregår i øjeblikket, kommer fra Belgien. Det er belgierne, der er helt vilde for, at der skal vedtages en masse og tages en masse initiativer i EU i forbindelse med problemet, men Belgiens problemer løses ikke i Nepal. De løses i Belgien.

Lisbeth Arbøl (CD):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på CD's vegne fremføre følgende:

Vi har her i efteråret bl.a. været vidne til, at den svenske Dronning Silvia optrådte meget modigt og meget intelligent i et interview angående seksuel udnyttelse af børn før verdenskongressen om det samme emne i Stockholm. Kort efter kom Europa-Parlamentets enstemmige vedtagelse af en opfordring til en stramning, så misbrug af børn i udlandet kriminaliseres i overensstemmelse med bestemmelserne i hjemlandet, og det bør gøre indtryk. Ligeledes bør det gøre indtryk, at EF-kommissæren går ind for en sådan stramning, og så er jeg i øvrigt bedøvende ligeglad med procenter eller lande, eller om det er Nepal eller ej.

Jeg synes, det er uværdigt at komme med de sammenligninger med at køre 180 km/t i Tyskland, når emnet er så alvorligt, som det er. Det være hermed sagt. Det er sagen alt for alvorlig til, og det er godt, at vi i Danmark bl.a. har organisationer som Red Barnet til konstant at holde os fast på det alvorlige i denne sag.

Der er et problem med hensyn til princippet om dobbelt strafbarhed, det skal blankt erkendes. Men justitsministeren sagde meget rigtigt i sin tale, at man ikke skal holde fast i gamle principper, hvis tiden er løbet fra dem, og ligeledes hørte jeg, at justitsministeren i slutningen af sin tale lagde op til dialog om, at vi her står med en så alvorlig sag, at man i hvert fald på dette område vil overveje en fravigelse af princippet.

Det bør nævnes i denne sammenhæng, at flere og flere jurister i disse år begynder at gøre op med retspositivismen, bl.a. ud fra nødvendigheden af et større internationalt samarbejde, f.eks. inden for EU. Man arbejder i stedet med et kvalitativt retsbegreb, der i højere grad tillader indarbejdelse af etiske og kulturelle værdier. Retten skal kunne fastlægge, hvad der er godt og dårligt i forhold til bestemte overordnede mål som f.eks. menneskerettigheder og beskyttelse af minoriteter, og her taler vi altså om børns menneskerettigheder.

CD lægger afgørende vægt på justitsministerens tilkendegivelse af at ville tage spørgsmålet om kravet om dobbelt strafbarhed op til fornyet overvejelse. Ikke fordi det er noget, man sådan bare lige gør – det er vi fuldstændig klar over – men i en så alvorlig sag som denne bør vi på baggrund heraf arbejde videre i FN og EU og må kunne komme til en afklaring, så vi forhåbentlig på bedste vis efter udvalgsarbejdet kan nå frem til en værdig enighed her i Tinget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Når jeg nævnte eksemplerne med at køre for stærkt på motorvejen i Tyskland eller ryge hash i Holland, var det bestemt ikke for at lave nogen som helst sammenligning med seksuelt misbrug af børn, overhovedet ikke. Det var for at drage en parallel til det, at man kriminaliserer en handling, som er lovlig i det pågældende land, men som man bliver dømt for, når man kommer til Danmark. Det var for at lave paralleliteten til det problematiske i det, vi er i gang med i øjeblikket. Men jeg understregede også meget kraftigt, at lige præcis i det her spørgsmål, når vi taler om seksuelt misbrug af børn, er det så alvorligt, at de principper må vige, og vi her i Folketinget må gøre alt, hvad der står i vores magt for at forhindre, at der sker seksuelt misbrug af børn.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg må sige, at for Dansk Folkeparti drejer det her sig bestemt om betingelser og ikke om noget, som jeg vil sammenligne med andre mere eller mindre i denne sammenhæng ligegyldige ting.

Jeg synes, at seksuelt misbrug af børn er aldeles modbydeligt og en af de allerallerværste forbrydelser, som der ikke kan gøres nok for, at man får stoppet. Alene af den årsag hilser Dansk Folkeparti det her forslag velkommen. Og måske skulle man gå lidt mere ind i debatten om det her i stedet for sådan at halvåne forslagsstillerne for at komme med det her forslag. Det er ikke særlig rimeligt.

Dansk Folkeparti finder, at der ligger helt klare omstændigheder bag det her forslag, som drejer sig om overgreb mod børn; overgreb, som vi skal tage klar afstand fra. Jeg tror, det ville have klædt mange ordførere – jeg plejer ikke at høre til dem, der korrekser andre – at sige, at det her vil vi ganske enkelt ikke acceptere, og uanset hvad bør vi sætte noget ind over for det.

Jeg hørte, at udviklingsministeren ifølge justitsministeren har overvejelser vedrørende lande, der ikke overholder denne her konvention, i forhold til at holde lidt igen på støtten. Det vil Dansk Folkeparti helt klart anbefale. Vi fordømmer med den ene hånd, og vi giver med den anden. Det er ikke rimeligt. Det kan vi måske få en diskussion om på et andet tidspunkt og gå lidt mere ind i det.

Det, som forslaget drejer sig om, og som Dansk Folkeparti har forstået, er, at der er et

antal lande – det er ikke til at finde ud af hvor mange – der ikke har dette forbud, og hvor det så naturligvis skal gøres muligt at straffe i hjemlandet, hvis man set med vores øjne overtræder det her forbud. Jeg ved ikke, hvor mange det drejer sig om, men det må vel kunne lade sig gøre at få det oplyst, om ikke før så i hvert fald under udvalgsarbejdet.

Uanset om det er få eller mange lande, bør man naturligvis straffes, hvis forbrydelsen er begået i udlandet, uden hensyn til, om det er forbudt eller ej. Det her forslag er et utrolig godt signal over for sexforbrydere, og derfor skal det støttes og arbejdes videre med, uanset om det alene drejer sig om Nepal, eller om det drejer sig om flere andre steder. Jeg kan ikke lide den tone, der er i, at der måske kun er ét land, eller hvad ved jeg. Uanset om det er få eller mange steder, skal børn ikke misbruges.

Jeg kan ikke lade være med at sammenligne lidt med en debat, vi havde på Dansk Folkepartis foranledning for et lille år siden, og som vi snart skal have igen, som drejede sig om kvindelig omskæring. Det er lidt de samme principper, synes jeg, det her forslag drejer sig om, og noget, man bestemt også skal tage afstand fra, og som man selvfølgelig bør forbyde, uanset hvor det er foregået.

Så må jeg så sige som en enkelt lidt bitter pille, at Dansk Folkeparti betingelsesløst støtter forslaget ét hundrede procent, men bemærkningerne støtter vi altså ikke helt. Faktisk er vi lidt ligeglade med, om EU-kommissær Anita Gradin går ind for den foreslåede stramning. Der synes vi nok, at hr. Bertel Haarder måske er blevet lidt for meget parlamentsmedlem i det store forenede fællesskab i stedet for at optræde som dansk folketingsmedlem.

Det er da godt, hvis det bliver støttet af en eller anden departementschef eller kontorchef i Justitsministeriet, det er da udmærket, men det var aldrig nogen sinde noget, vi ville nævne i bemærkningerne til et forslag.

Bertel Haarder (V):

Jeg håber, fru Pia Kjærsgaard forstår, at når vi i morgen i Europaudvalget skal tage stilling til, hvad Danmark skal stemme for på det ministerrådsmøde, der er den 28.-29. november, så er vi nødt til at tage den pågældende kommissær med i billedet. For det er altså den svenske kommissær Anita Gradin, for hvem dette er en hjerteresag, som havde foreslået, at vi skulle gå lidt videre, og nogle få lande, deriblandt Danmark,

ville altså ikke gå lige så vidt, som Stockholm-konferencen anbefalede.

Og det er det, der er anledningen til, at jeg foreslår, at Folketinget i morgen siger til justitsministeren: Nu bør Danmark slutte sig til den anden gruppe af lande, som støtter kommissærens oprindelige tanker, som går videre end det, der nu ligger.

Det vedrører ikke kun 10 pct. af landene, som ikke har kriminaliseret sex med børn; det vedrører også det meget store antal lande, som har en meget lav seksuel lavalder, altså mange steder kan den f.eks. være 12 år, og der er også lande, der har en meget lav straf. Så det er altså ikke helt så enkelt, som det bliver fremstillet.

Jeg vil da opfordre justitsministeren til at bede en embedsmand om før Europaudvalgs-mødet i morgen kl. 12 at kaste lys over de spørgsmål, der her er nævnt. For det er jo sådan set justitsministeren, der sidder med sagkundskaben, og ikke mig, men jeg skal da gerne få en sekretær i Bruxelles til at ringe til Kommissionen og få yderligere oplysninger. Men jeg troede, vi havde ministeren til at skaffe oplysninger, og det er jo altså ministeren, der i morgen vil have et flertal til at støtte sig. Så har vi vel lov at stille nogle spørgsmål og foreslå, at han i stedet støtter Kommissionens forslag.

Hvis justitsministeren kunne sige, at Danmark støtter Kommissionens oplæg, som i ét og alt lever op til Stockholmerklæringen, så havde vi ingen problemer, så ville vi støtte ministeren.

Jeg vil gerne sige til dem, der har antydnet, at jeg skulle forsøge at skabe politisk profil på dette her, at jeg vistnok har vidner her i salen, som kan bekræfte, at det har jeg ikke forsøgt at gøre, for det er jo mere end et halvt år siden – det er trekvart år siden – jeg fik den første henvendelse fra en dansk gruppe af engagerede frivillige, som interesserer sig meget for dette her.

Jeg talte med en socialdemokrat om denne henvendelse, som sagde, at den sag var Socialdemokratiet i fuld gang med at tage sig af, og så foretog jeg mig ikke yderligere. Var det at tage politisk patent på sagen? Men da jeg så opdagede, at Danmark blev ved med at stritte imod – det ved jeg jo, for det gjorde vi på Stockholm-konferencen, og det ved jeg også at vi har gjort i embedsmandsarbejdet, som har ledt til det, der ligger på Europaudvalgets bord i morgen – så syntes jeg, det var nødvendigt, hvis jeg ville have indflydelse på tingene, at rejse det på den måde, jeg har gjort. Hvordan skulle jeg ellers

gøre det? Det er svært at se, hvordan jeg ellers kunne have gjort det.

Når forslaget er så enkelt, som det skal være, så er det netop, fordi jeg ikke vil stille mig op som den kloge, der kan forklare lige præcis, hvordan det skal være. Jeg rejser kun spørgsmålet: Hvorfor lægger Danmark sit lod i vægtskålen sammen med de lande, der ikke vil støtte kommissæren og ikke vil leve op til Stockholmkonferencen? Hvorfor lægger vi ikke loddet i vægtskålen sammen med en stribe andre lande, som er de fleste, og som er dem, vi plejer at støtte os til? For det selskab, vi er i her, er, så vidt jeg ved, England og måske også Tyskland. Det hævdes, at Sverige også skulle være med, men det tvivler jeg stærkt på, for kommissæren er svensk, men det kan vi vel også få klarhed over i morgen i Europaudvalget.

Det har været antydnet, at det skulle være Belgien, der har startet alt dette. Jeg vil gøre opmærksom på, at den henvendelse, jeg fik fra en fru Ingerslev sidste vinter, kom længe før, sagen kom frem i Belgien, og jeg tror også, at Stockholmkonferencen var forberedt, før alle disse skandaler blev oprullet.

Vi er faktisk nogle, der har interesseret os for disse ting i længere tid, og jeg sidder altså tilfældigvis i et udvalg i Europa-Parlamentet, som har beskæftiget sig meget med menneskehandel, skrevet rapporter om menneskehandel. Og undskyld, men jeg troede, at det var det, man havde politikere til: at de skulle engagere sig i alvorlige samfundsproblemer, som opstår, i dette tilfælde på grund af tiltagende internationalisering, tiltagende international kriminalitet, som jeg synes, vi skal tilpasse vores straffelovgivning efter. Det er da vist det, man har politikere og parlamentarikere til.

Det hele er gået efter bogen, og jeg har været uendelig tålmodig, og jeg har endda overladt det til Socialdemokratiet i månedsvis at få snakket det her på plads. Så det er i hvert fald ikke en typisk form for politisk profilering, vi står over for her. Det må være en yderst utypisk form for profilering.

Jeg vil gerne, for at vi ikke skal spille tiden, bede justitsministeren bekræfte, at kommissæren gerne ville være gået videre, og at Danmark har været med til at bremse. Det synes jeg lige, vi skal have ministerens bekræftelse af, for det er jo det, der er årsag til hele forslaget her. Dernæst om ikke jeg har ret i, at vi ikke blot taler om de måske 10 pct. af landene – her støtter jeg mig til ministerens egen vurdering – der ikke har

kriminaliseret det, men også den del af de øvrige lande, som har en meget lav seksuel lavalder eller meget lave straffe. Det er jo også dem, vi taler om, har jeg ikke ret i det?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg ved ikke, hvor hr. Bertel Haarder har sine oplysninger fra; de virker ikke lige præcise på mig alle sammen.

Jeg deltog i konferencen i Stockholm. Danmarks indlæg blev holdt af det irske formandskab, dvs. alle EU-landene var enige om det indlæg, der blev afleveret på EU's vegne på konferencen. Så jeg ved ikke, hvor oplysningen om, at Danmark strittede imod på konferencen, stammer fra. Jeg deltog i den, og EU's indlæg blev afleveret, og det var Danmark med i på EU's vegne.

Jeg ved heller ikke, om jeg vil acceptere udtrykket: gå videre, for lande som Sverige, England, Holland og Spanien har sagt, at man ikke skulle gøre det her, fordi der ikke var behov for det, fordi det ikke ville hjælpe på løsningen af det problem, vi var enige om at gøre noget ved, og som vi arbejder på på anden måde at gøre noget ved.

Jeg er heller ikke sikker på, at det er rigtigt, at det er 10 pct. af verden, der ikke er omfattet af det her; jeg tror måske, det kan være en meget større procentdel, men jeg ved, der er 187 lande, der har tiltrådt FN's børnekonvention. Men man kan jo sagtens have lovgivning om, at det er strafbart seksuelt at misbruge børn, selv om man ikke har tiltrådt konventionen, men har man tiltrådt konventionen, så har man forpligtelser til at indføre regler i den retning; så jeg ville nærmere tro, at det er 100 pct., men jeg tør ikke sige det.

Jeg ved heller ikke her på stedet, hvordan Nepals situation er. Men jeg vil da gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg gerne vil drøfte med udviklingsministeren – for Danmark har jo et bistandssamarbejde med Nepal – hvordan man ser på spørgsmålet om seksuelt misbrug af børn, når man drøfter vores bistandsarbejde med de nepalesiske myndigheder.

Hvis vi straffer i Danmark, så er det jo efter vores straffelov, vi straffer, og så er det jo ikke en eller anden straffelov i Polynesien, der ville blive dømt efter, hvis det er domstolen i Gladsaxe, der skal tage stilling til det, men det kan være vanskeligt for domstolen i Gladsaxe at få beviserne frem. Men det gør vi hvad vi kan for at få, og der er altså tilfælde, hvor danskere har

begået noget kriminelt i Thailand, som de er blevet dømt for i Danmark ved den danske domstol, fordi der var beviser til at gøre det.

Vi ønsker at straffe folk, der misbruger børn seksuelt; det ønsker vi, og vi ønsker at føre bevis for det. Vi ønsker bare at gøre det så effektivt som muligt, og det tror jeg vi kan være enige om alle sammen, og derfor skulle der heller ikke være de helt store problemer.

Med hensyn til situationen i EU, ja, så har der altså været nogle drøftelser. Der har ikke på noget tidspunkt endnu været nogen afstemninger om noget. Vi har ikke blokeret noget; vi har prøvet at deltage i nogle drøftelser for at finde den mest effektive måde at gøre noget ved problemet, og det må man vel have lov til i nogle drøftelser, og det kan vi så komme videre med, håber jeg, på det næste ministerrådsmøde, som vi skal drøfte i Folketingets Europaudvalg i morgen.

Med hensyn til alder er det rigtigt, at der er forskellige seksuelle lavaldrer i verden, også i Europa. Det, hr. Bertel Haarder peger på, er jo altså, at der er forskel f.eks. mellem Holland og Danmark, og det ville måske rejse nogle problemer, hvis noget, der er lovligt i Holland, er ulovligt i Danmark. Men det er jo altså noget af det, vi må drøfte, om man så skal opfordre alle landene til at hæve deres seksuelle lavaldrer – om man kan gøre det, så det bliver det samme over hele verden, men ellers opstår der jo altså også nogle problemer af den karakter.

Men må jeg slutte: Det korte af det lange er, at ingen i dette Folketing ønsker, at der skal ske seksuel eller anden misbrug af børn, og det, vi arbejder på alle sammen, er så effektivt som muligt at gøre noget ved det. Derudover siger vi, at vi ikke skal stikke hinanden blår i øjnene ved at vedtage et eller andet, der lyder flot, men som ikke virker. Det, vi går efter, er at gøre noget, der virker mod seksuel misbrug af børn.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror ikke, at der er politikere, der vil beskyldte hinanden for ikke at fordømme seksuel misbrug af børn. Men jeg synes stadig væk ikke – det vil jeg godt holde fast i – at det her alene skal være en hjertesag for en eller anden EU-kommissær; det burde være en hjertesag for hr. Bertel Haarder og de øvrige forslagsstillere og andre, som kan bakke det op. Det vil jeg godt fastholde.

Jeg mener stadig væk, at det her er et signal, og vil derfor godt høre, og jeg er også selv meget usikker på det: Hvad kan man gøre ved det her ude i den store verden? Hvad kan Danmark gøre?

Når Dansk Folkeparti støtter forslaget, er det, fordi det er et godt signal, og jeg havde indtil et langt stykke op ad formiddagen en fornemmelse af, at der ville være flertal for forslaget. Det hørte jeg i morgenradioaviserne, og jeg troede også, at SF var med på forslaget. Det er jeg blevet i tvivl om i løbet af debatten. Jeg er også lidt i tvivl om regeringspartierne holdninger, for der jo var nogle positive tilkendegivelser fra f.eks. Centrum-Demokraterne og nogle knap så positive fra de andre regeringspartier.

Hvad gør man nu, når det åbenbart skal diskuteres bag de lukkede døre i Europaudvalget? Er der så opbakning til forslaget? Det synes jeg er interessant at få at vide, og det er også interessant for offentligheden at få at vide, om der er opbakning til det, eller om man fuldstændig ser bort fra, at det måske var godt at støtte forslaget, ud fra det hensyn at sådan nogle ting fortjener en fordømmelse fra Folketinget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Der sker i hvert fald ikke noget med forslaget, før det kommer i salen igen og der skal stemmes. Så i den henseende kan fru Pia Kjærsgaard vel være rolig nok.

Jeg vil sige til hr. Bertel Haarder, at jeg stadig væk synes, at vi mangler nogle svar på nogle af de spørgsmål, vi har rejst. Jeg har f.eks. spurgt til det med Belgien. Det har måske ikke direkte noget at gøre med det her forslag, og det er da også meget muligt, at hr. Haarder ikke kan give os noget svar på det, for det er jo typisk for arbejdet på en lang række felter i Europa-Parlamentet – det må jeg så sige efter mange års nært kendskab til og tæt samarbejde med Europa-Parlamentet – at man dér laver masser af skøjteforslag ligesom dette.

Så må jeg også sige, at jeg ikke forstår, at hr. Bertel Haarder hele tiden henviser til kommissær Anita Gradin. Mig bekendt optræder Kommissionen som et kollegium. Det er ikke den enkelte kommissær, der har en idé og farer ud med den. Det er da på hele Kommissionens vegne. Og så det med at fru Anita Gradin er svensk. Jatak, men er der ikke noget med, at kommissærer handler uden varetægelse af deres nationale interesser, så hun gør det vel på Kommissionens og ingen andres vegne.

Dér, hvor det så bliver rigtig interessant og rigtig besværligt, er, når hr. Bertel Haarder siger, at det jo også handler om at få fat i de lande, der har lav samtykkealder og lave straffe, for det er slet ikke det, der står i forslaget. Overhovedet ikke. Men det, vi skal begynde at tage højde for her i Folketinget, er altså, hvordan andre lande har ønsket at definere deres samtykkealder på det seksuelle område. Jamen hvad så med de lande, som vi synes har en for høj alder, eller er det Danmarks 15-års-grænse, der er forkert? Dér synes jeg virkelig der bliver åbnet for en ladeport. Det er muligt, vi kan få den lukket her fra talerstolen, ellers må vi jo prøve at gøre det i udvalget.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne spørge både justitsministeren og hr. Elmquist, om det ikke bør være sådan, at man i Danmark kan straffes, hvis man misbruger 12-årige piger i lande, hvor den kriminelle lavalder er 12 år? Det er jo det, sagen drejer sig om. Den drejer sig ikke kun om, hvorvidt der er 10 eller 7 pct. lande, som slet ikke har nogen regler; den drejer sig også om lande, som har meget svage regler, og hvor beskyttelsen af børnene er meget svag. Skal vi blot lade disse landes regler gælde for danske borgere, eller skal vi, som det klart er anbefalet i Stockholm-erklæringen, sige, at det skal kunne straffes herhjemme?

Det er jo ikke et enestående tilfælde. Justitsministeren har været så venlig også i dag at sige, at der tidligere er gjort undtagelser fra dette princip om dobbelt strafbarhed; der er også andre undtagelser fra reglen.

Jeg synes, det er rigtigt, at man skal være varsom med disse undtagelser, men her vedrører det altså noget af det mest modbydelige og noget, der er i vækst, fordi den internationale kriminalitet med menneskehandel og prostitution er i vækst. Og på grund af aids-frygten bliver de mindreårige desværre mere og mere udsatte i de fattige lande, og de, der er skyld i dét, er kunderne, som kommer med pengene, og det er bl.a. vores borgere her i Vesteuropa.

Derfor er det ikke et skøjteforslag, hr. Elmquist. Det er en dybt seriøs sag, som jeg tålmodigt har ventet på, og hvor jeg altså blot synes, at Danmark har været lidt for sej i optrækket. Jeg synes, at man har hængt sig lidt for kraftigt fast i dette gode princip om dobbelt strafbarhed. Det er et godt princip, men der er minsandten også en god grundelse for at bryde det i dette til-

fælde, hvilket der altså er en række andre lande, som vi plejer at være enige med, der også mener, hvorimod de lande, der går imod, jo ikke er nogle, vi plejer at være enige med. Det gælder i hvert fald, for så vidt angår Storbritannien.

Jeg ved ikke, hvad det var, hr. Elmquist spurgte om vedrørende Belgien. Som sagt har denne sag verseret i mit sind og på mit skrivebord, længe før Belgiensagen opstod, men jeg skal da blankt indrømme, at disse tavler med billeder af forsvundne børn i Belgien har gjort indtryk også på mig. Og specielt da det kom frem, at det var en international aktivitet, så ville det da være underligt, hvis man ikke påvirkedes af det.

Jeg synes ikke, at man skal begynde at vrænge ad Europa-Parlamentet og tale om skøjteforslag. Det her drejer sig om en dybt alvorlig sag. Der er grund til, at det internationale samfund tager den op. Man kan diskutere midlerne. Det er det, vi gør her, og jeg synes altså, at vi i Danmark skal kriminalisere misbrug af 12-årige, selv om det er tilladt i det land, hvor det foregår. Der er masser af lande, som har en meget lavere seksuel lavalder end vi – det vedrører også de lande – så er der nogle lande, der slet ikke har nogen, og andre lande igen, som slet ikke interesserer sig for det.

Men det skal ikke være sådan, at et dansk rejseselskab kan arrangere rejser til disse lande og skjult eller åbent reklamere med sexturisme osv. Det skal vi have sat en stopper for.

Virksomheden af det, jeg her taler om, er jo præventiv. Formålet er jo ikke at få folk i spjældet, men at få nogle flere til at tænke sig om inklusive danske turister. Vi tror jo altid, vi er bedre end andre, men der er altså også nogle her i Danmark, der på dette felt har eventyr i blodet, så det er også en dansk sag. Vi er en del af Vesteuropa, som i fællesskab prøver at feje foran egen dør og yde vort bidrag til, at misbrug af børn kan stoppes.

Det er i den ånd, forslaget er fremsat, og det er bevidst gjort så enkelt, at det simpelt hen drejer sig om, at vi gør det, Stockholm-erklæringen siger, og jeg tolker den altså helt anderledes end justitsministeren og hr. Elmquist, og det gør den svenske kommissær altså også. Undskyld, jeg nævner hende, men det er altså hende, der står for lovgivningen, en lovgivning, hvor vi har været træge. Det synes jeg vi skulle lade være med.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg må anholde hr. Bertel Haarders sidste bemærkning om, at Danmark skulle være træg på det her område. Det har intet på sig.

Men nu synes jeg, at ordføreren for forslagsstillerne beviser, at det egentlig slet ikke handler om den tekst, vi har på bordet foran os, men om nogle helt andre ting. Kan vi begynde at sondre mellem seksuel misbrug af børn under en vis alder? Og hvad gør vi så med de lande, hvor det er tilladt at gifte sig med en pige, som er 12 år? Jeg synes, at det er en højst besynderlig bestemmelse, men hvis der nu er én, der gør det, dvs. en dansker, som rejser derned, og som helt lovformeligt indgår et ægteskab, er det så seksuelt misbrug? Ja, det kan vi jo begynde at lovgive om, men så er der vel nok meget, vi skal til at lovgive om her i Danmark.

Og jeg mener nok, at jeg har hørt hr. Bertel Haarder og hans parti ofte syng: På det jævne, på det jævne, ikke i det himmelblå.

Sørg for de nære ting og tag fat i dem, hvilket også har med Belgien at gøre. Jeg skal ikke sige, at hr. Haarder ikke har interesseret sig for det her, før skandalerne i Belgien kom frem. Jeg efterlyste bare, hvad man i Europa-Parlamentet har gjort for at tage fat i problemet, for vi ved alle sammen, at når vi kommer rundt i verden, så står og falder vores troværdighed over for de lande, vi stiller krav til, med, at vi selv opfylder de samme krav, og hvis vi har et land i vor midte som Belgien, der ikke opfylder de krav i praksis, så vil de bare blæse os en hatfuld og sige: Vi giver ikke en tøddel for jeres løftede pegefinger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 46:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpede regler for udgang fra fængsler.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.

(Fremsat 29/10 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Folketinget har tidligere bl.a. i forbindelse med behandling af beslutningsforslag nr. B 11 i oktober i år om en mere effektiv afsoning i fængsler og arresthuse og oprettelse af fængsler for stærke fanger samt i B 102 om samme emne i foråret 1996 drøftet spørgsmålet om skærpelse af betingelserne for udgang. Begge de nævnte beslutningsforslag blev nedstemt af et flertal i Folketinget.

Som jeg også tilkendegav ved behandlingen af disse beslutningsforslag, må man se på formålet med anvendelse af udgang og på de pågældende regler på området. Ordningen med udgangstilladelser til indsatte går tilbage til 1960'erne og er et væsentligt element i kriminalforsorgens behandlingsmæssige virksomhed, hvor det er en hovedopgave at hjælpe eller påvirke den indsatte til at leve en tilværelse uden kriminalitet efter løsladelsen til glæde for sig selv og alle os andre. Muligheden for udgang og dermed kontakt med familie og venner under omstændigheder, der er klart bedre end under besøg i fængslet, indebærer en nedsat risiko for både undvigelse og ny kriminalitet. Hvis der ikke var en regel om udgang, ville familiemæssige forhold oftere få de indsatte til at undvige, og selve fængselsmiljøet ville blive endnu mere råt.

Udgang til uddannelse og beskæftigelse er endvidere et væsentligt led i udslusningen af de indsatte.

Det er en forudsætning for at få weekendudgang, at den indsatte skal afsone en dom på mindst 5 måneders fængsel, ligesom den pågældende skal have opholdt sig i fængslet en vis tid, normalt en fjerdedel af straffiden, før der gives udgang. Det har også betydning, om straffen afsones i lukket eller åben anstalt. Det er endvidere en forudsætning, at der ikke antages at være risiko for misbrug. I denne vurdering skal